

УДК 340.155.4(929) Рейнбот

Чисніков В. М.,
доктор юридичних наук, доцент,
головний науковий співробітник
Державного науково-дослідного
інституту МВС України

ВІКТОР РЕЙНБОТ – МІНІСТР УРЯДІВ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ У ПЕРІОД ГЕТЬМАНАТУ ПАВЛА СКОРОПАДСЬКОГО

Розглянуто життєвий шлях і службову діяльність відомого правника Віктора Євгеновича Рейнбота (1869–1956 рр.), який у серпні-грудні 1918 р. входив до складу урядів Української Держави спершу як товариш міністра внутрішніх справ, у другому уряді Ф. А. Лизогуба – міністр внутрішніх справ, а за прем'єрства С. М. Гербеля – міністр юстиції, на посаді якого опікувався реформою та законодавчим забезпечення діяльності тюремної системи.

Ключові слова: В. Є. Рейнбот; Українська Держава; гетьман П. П. Скоропадський; уряд.

Рассмотрены жизненный путь и служебная деятельность известного юриста Виктора Евгеньевича Рейнбота (1869–1956 гг.), который в августе-декабре 1918 г. во времена гетманства П. П. Скоропадского входил в состав правительства сначала как товарищ министра внутренних дел, во втором правительстве Ф. А. Лизогуба – министр внутренних дел, а во времена премьерства С. Н. Гербеля – министр юстиции, на должности которого занимался реформой и законодательным обеспечением деятельности тюремной системы.

Ключевые слова: В. Е. Рейнбот; Украинская Держава; гетман П. П. Скоропадский; правительство.

Постановка проблеми. Вивчення історичного досвіду функціонування вітчизняних державних інституцій неможливе без вивчення діяльності її керівників. У всі часи саме особа керівника певного відомства держави найбільш суттєво впливала на характер його діяльності, місце в системі державного управління, авторитетність у суспільстві тощо. Був серед таких керівників і Віктор Євгенович Рейнбот (1869–1956 рр.), який у серпні-грудні 1918 р. входив

до складу урядів Української Держави, очолював Міністерство внутрішніх справ та Міністерство юстиції.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасна історіографія про життєвий шлях і службову діяльність В. Є. Рейнбота вкрай незначна і була вперше презентована автором довідковими статтями в енциклопедичних виданнях [1]. Згодом його нарис про В. Є. Рейнбота як міністра внутрішніх справ Української Держави гетьмана П. П. Скоропадського

з'явився в першому томі збірки «Міністерство внутрішніх справ: події, керівники, документи та матеріали» [2, с. 186–189]. 2016 року побачила світ ґрунтовна праця Р. Я. Пирога «Діяльність урядів гетьманату Павла Скоропадського: персональний вимір», у якій вміщено розділи про В. Є. Рейнбота як міністра внутрішніх справ та міністра юстиції [3].

Згадка про В. Є. Рейнбота як очільника Головного тюремного управління Міністерства судових справ у першому уряді Ф. А. Лизогуба є в монографії О. В. Тимошука [4, с. 373]. Але, як нещодавно з'ясовано автором, це твердження не відповідає дійсності. Серед сучасних праць, де фігурує прізвище колишнього міністра юстиції гетьманського уряду В. Є. Рейнбота, заслуговує уваги стаття історика В. Р. Мараєва [5]. Спогади В. Є. Рейнбота «Четыре месяца пребывания в кресле гетманского министра. Записки бывшего министра», що зберігаються в Державному архіві РФ, та матеріали щодо затримання та допитів членів уряду, у тому числі й В. Є. Рейнбота, Верховною слідчою комісією Директорії опубліковано в збірці «Гетман П. П. Скоропадский. Украина на переломе. 1918» [6].

Постановка завдання. Мета статті – доповнити й уточнити деякі обставини біографії В. Є. Рейнбота, акцентуючи увагу на його діяльності як керівника МВС та Міністерства юстиції Української Держави, та визначити його роль у проведенні реформ тюремної системи.

Виклад основного матеріалу. Віктор Євгенович Рейнбот народився 13 (1) червня 1869 р. в с. Василівці Бреусовської волості Кобеляцького повіту Полтавської губернії у дворянській родині обрусілих німців.

Вірсповідання, як зазначалося в його формулярному списку, був євангелістсько-лютеранського. Його батько, Євген Антонович Рейнбот (1821–1905 рр.), працював помічником старшого цензора іноземної цензури Міністерства закордонних справ і дослужився до «генеральського» чину – дійсного статського радника. У с. Василівці він мав родовий маєток, у якому проживав після виходу на пенсію, та 1090 десятин землі, а також 500 десятин у Чорноморському окрузі. Євген Антонович був попечителем лікарні Приказу суспільного призріння в м. Кременчук та обирався повітовим предводителем дворянства.

Крім Віктора, у землевласника Рейнбота було ще двоє синів: Олександр – майбутній член Ради міністрів фінансів та Павло, який став присяжним повіреним, юрисконсультом Міністерства народної освіти і членом ЦК партії «Союзу 17 жовтня» (октябристів).

У травні 1890 р. Віктор Рейнбот закінчив Імператорське училище правознавства в Петербурзі і з чином колезького секретаря призначений на службу до Міністерства юстиції з відрядженням до канцелярії першого департаменту Сенату. Завдяки своїм природним здібностям, старанності та сумлінності, а також неймовірній працездатності, молодий правник досить швидко просувався службовою драбиною.

У листопаді наступного року його перевели кандидатом на судові посади при прокурорі Харківської судової палати, а згодом призначили помічником секретаря названої установи. На цій посаді він прослужив майже два роки, а у квітні 1894 р. призначений судовим слід-

чим 2-ї дільниці Пирятинського повіту Лубенського окружного суду Полтавської губернії. Прокурор Харківської судової палати Закревський, який рекомендував В. Є. Рейнбота на цю посаду, доповідав міністерському керівництву, що «...названий Рейнбот має відмінні здібності та моральні якості, а також видатні обдарування і він повністю підготовлений для успішного виконання обов'язків судового слідчого» [2, с. 186–187].

Судовим слідчим Віктор Євгенович пропрацював усього чотири місяці, але цього було достатньо, щоб призначити його товаришем (заступником) прокурора Усть-Медведицького окружного суду. Характеризуючи свого підлеглого, прокурор Харківської судової палати С. П. Давидов у рапорті від 11 серпня 1894 р. зазначав: «...Рейнбот, незважаючи на те, що на посаді судового слідчого перебуває короткий час, але, як за відгуком колишнього прокурора Харківської судової палати таємного радника Закревського, так і за моїм власним з ним ознайомленням, набув достатні знання для прокурорської посади, обіймаючи тривалий час посаду помічника секретаря прокурора Харківської судової палати, а за блискучими своїми здібностями буде одним з найкращих товаришів прокурора всього округу Харківської судової палати» [2, с. 187].

Надії, які покладало на нього керівництво, Віктор Євгенович виправдав з честю і вже через півроку, у березні 1895 р., отримав підвищення по службі та був призначений товаришем прокурора Полтавського окружного суду.

Блискучу характеристику своєї діяльності на посаді товариша прокурора Полтавського окружного суду

В. Є. Рейнбот отримав після проведеної наприкінці 1895 р. ревізії цієї установи. Прокурор з нагляду Полтавського окружного суду в акті ревізії, зокрема, писав, що «товариш прокурора Рейнбот, незважаючи на свою молодість і нетривалість служби колецьким секретарем, повинен вважатися одним з найкращих товаришів окружного суду. Він має видатні здібності, які, дякуючи шляхетному вихованню і природній порядності, прекрасно поєднує». Далі ревізор констатував, що письмові роботи Рейнбота відрізняються зрілою обдуманістю і прекрасним викладенням. Він досить уважно ставиться до попередніх розслідувань, що проводяться на його дільниці, і пильно стежить за діями чинів поліції, дає їм корисні вказівки щодо провадження дізнань. Завдяки виключно його енергії вдалося виявити низку неправильних і навіть злочинних дій чинів Кременчуцької міської поліції. Унаслідок цього губернатор запропонував поліцмейстеру залишити службу і порушити переслідування щодо пристава. «У публічній діяльності, – пише далі прокурор, – Рейнбот має дуже завидну репутацію. Канцелярський порядок, включаючи книги-наряди і наглядове провадження, не примушують бажати нічого кращого» [2, с. 187].

Прокурорська служба В. Є. Рейнбота на Полтавщині продовжувалася понад два роки, а в листопаді 1897 р. він отримав нове призначення – до Володимирського окружного суду на аналогічну посаду. Згодом йому довелося служити товаришем прокурора Московського і Петербурзького окружних судів, а в лютому 1904 р. він призначений прокурором Єлецкого окружного суду. Прокурором з

нагляду Віктор Євгенович працював також у Костромському, Нижньогородському та Либавському окружних судах. Упродовж 1914–1917 рр. обіймав посаду голови Петроградського окружного суду. За багаторічну бездоганну службу В. Є. Рейнбот нагороджений багатьма орденами та медалями і досяг чину дійсного статського радника, який йому присвоєно в січні 1912 р.

Щодо сімейного стану, то Віктор Євгенович, як зазначалося в його формулярному списку про службу (1916 р.), був одружений із розлученою потомственою дворянкою Софією Андріївною Вигурою (дівоче прізвище Шульц), православного віросповідання. Від спільного життя вони мали сина Андрія, 1902 року народження.

Після Лютневої буржуазної революції у вересні 1917 р. Тимчасовий уряд призначив В. Є. Рейнбота заступником обер-прокурора кримінального касаційного департаменту Правительствующого сенату [3, с. 136]. Улітку 1917 р. його допитували як свідка члени Надзвичайної слідчої комісії Тимчасового уряду, які розслідували злочинні дії вищих чинів самодержавного ладу.

На початку серпня 1918 р. родина Рейнботів «після дев'ятимісячних страждань в Советах» приїздить до України, збираючись відпочити в родовому маєтку на Полтавщині. Про своє прибуття до Києва Віктор Євгенович писав: «...Выехал из Петрограда я около 2 августа 1918 г... По дороге я остановился в Киеве. Здесь я обратился к своим знакомым сослуживцам по Петрограду А. Н. Романову и Завадскому с целью узнать, нет ли для меня подходящей службы. Они ничего подходящего мне не мог-

ли предложить, и я решил ехать в деревню. До выезда меня позвал министр внутренних дел И. Кистяковский, которого я раньше не знал и не видел, и предложил мне должность товарища министра внутренних дел».

У бесіді з міністром Рейнбот досить чітко висловив свої погляди на державне управління: «абсолютная «самостоятельность» Украины должна быть всецело поддерживаемая, доколе не возродится правовая Россия. Тогда взаимоотношения Украины и Великороссии сами собою возвратятся к единству с известным автономизмом Малороссии [...] Необходимо полностью использовать нынешний украинский национализм, чтобы его противопоставить течениям большевизма, врывающимся из-за советской границы» [6, с. 65].

Слід також зазначити, що в січні 1919 р. під час допиту в слідчій комісії В. Є. Рейнбот щодо мети свого урядування пояснював: «Я считал необходимым работать для поддержания существовавшего тогда порядка впредь до изменения такового законно созданным Украинский Сеймом. Цель нашего уряда заключалась в том, чтоб создать работоспособные аппараты управления, которые могли быть использованы в будущем» [6, с. 781]. Отже, праве крило уряду Ф. А. Лизогуба, до якого належав І. О. Кістяківський і, природно, призначені ним заступники, на відміну від попередніх урядів Центральної Ради, було більше зосереджено на встановленні «твердої влади на основі законності», а не на проголошенні гасел за невизначеності нормативно-правового регулювання.

Рада Міністрів 10 серпня схвалила подання міністра внутрішніх

справ І. О. Кістяківського про призначення В. Є. Рейнбота тимчасово виконуючим обов'язки товариша (заступника) міністра, а 12 серпня він офіційно призначений на посаду товариша міністра [3, с. 136]. В. Є. Рейнбот опікувався департаментами поліції (варти) та загальних справ [6, с. 66].

З огляду на спогади В. Є. Рейнбота та відомості, які він особисто надав під час допиту 16 січня 1919 р., необхідно заперечити О. В. Тимошуку, який, посилаючись, на аркуш 3 архівної справи 218, фонду 1064, опис 1 ЦДАВО України, наголошував, що «4 червня 1918 р. В. Рейнбот... очолював тюремні інституції...», [4, с. 373, 447]. Під час перегляду автором справи 218 «Про закон про асигнування в розпорядження начальника Головного Тюремного управління 35 777 карб. на вироблення планів будинків усіх місць замкнення» встановлено, що подання до Ради Міністрів від 4 червня 1918 р. підписано Міністром судових справ М. П. Чубинським і начальником Головного Тюремного управління А. Г. Вязловим. [7].

На посаді товариша міністра В. Є. Рейнбот пробув два місяці. Після відставки І. О. Кістяківського він отримав портфель міністра внутрішніх справ у новому уряді Ф. А. Лизогуба. З приводу цього призначення сучасники зазначали, що «кандидатура Рейнбота була прийнята, як чисто ділова і тимчасова». Гетьман П. П. Скоропадський у своїх спогадах писав, що в новому уряді «українці страшно хотіли, щоб міністром внутрішніх справ був хто-небудь з них, але самі ж вони не могли мені указати підходящого кандидата, тому на Рейнботі тимчасово й зупинилися» [8, с. 296].

Міністерство внутрішніх справ В. Є. Рейнбот очолював усього три тижні. Його приймальня знаходилася в Палаці на вулиці Олександрівській, 8, і, згідно з Повним довідником-показчиком урядових місць і осіб Української Держави, виданим у Києві 1918 р., прийомними днями в нього були вівторок (з 13 до 14.30 год.) і п'ятниця (з 13 до 15 год.). Охочі могли також зателефонувати до кабінету міністра за номером 5-11 [2, с. 188].

14 листопада 1918 р. в наступному «федералістському» кабінеті міністрів, очолюваному С. М. Гербе-лем, Віктор Євгенович отримав посаду міністра юстиції й одночасно став Генеральним прокурором Української Держави.

Після відречення П. П. Скоропадського від влади і його втечі до Німеччини значна кількість гетьманського уряду залишилася в Києві. Серед них був і экс-міністр юстиції В. Є. Рейнбот. 18 грудня січові стрільці заарештували його разом з групою колишніх міністрів та вищих урядовців Української Держави (С. Гербель, А. Ржелецький, С. Варун-Секрет та ін.). Спочатку їх утримували під домашнім арештом у готелі «Версаль» у центрі Києва, а згодом перевели до Лук'янівської в'язниці. 21 грудня Директорія створила Верховну слідчу комісію з розслідування діяльності уряду Скоропадського, яку очолив міністр юстиції УНР С. Шелухін. Працювала вона в будинку на вулиці Великій Володимирській, 56. Раніше там діяв Державний Сенат Української Держави, а ще раніше – київський військовий окружний суд [5].

Усім арештованим колишнім урядовцям висунули звинувачення у спробі «скасувати українську держав-

ність і прилучити Україну до Московської (Російської) держави озброєною силою, а також розбити тією силою українські народні маси, які повстали для захисту незалежності, державності й суверенності Української Народньої Республіки». Характерно, що під час допитів відповідати українською мовою на запитання слідчих спромігся лише один з екс-міністрів. Решта просто не володіла нею на належному рівні. Так, В. Є. Рейнбот відверто заявив: «Я затрудняюсь виражатись на українській мові и буду давать объяснения на русском языке» [6, с. 780]. Він, як і всі його товариші, категорично відкидав пред'явлені йому звинувачення і на допитах намагався довести, що діяв винятково в інтересах Української Держави. Доречно буде зазначити, що жоден з екс-урядовців не намагався виправдатися шляхом перекладання провини на своїх колег.

У січні 1919 р., через евакуацію столиці перед більшовицьким наступом, заарештованих відправили спочатку до Вінниці, потім до Жмеринки і, зрештою, до Кам'янця-Подільського. Але судового процесу над ними провести не встигли. Події першої половини 1919 р. склалися таким чином, що під загрозою опинилося власне існування УНР. Наприкінці березня Верховна слідча комісія була евакуйована до Рівного, залишивши в'язнів у Кам'янець-Подільській тюрмі. І лише 11 квітня Рада народних міністрів УНР згадала про них і доручила міністрові юстиції «вжити заходів, до як найскорішого проведення суду над особами, про яких проведено верховною слідчою комісією слідство» [5].

Але тут, як зазначає В. Р. Мараєв, «з'ясувався приголомшливий факт: двома днями раніше

прокурор Кам'янецького окружного суду Нестеровський звільнив арештантів. Свої дії він аргументував тим, що, по-перше, під час переведення їх до місцевої в'язниці не було надано постанови про арешт, а по-друге, їм загрожувала небезпека з боку більшовиків. Після звільнення п'ятеро осіб – Сергій Гербель, Віктор Рейнбот, Микола Гаврилов, Сергій Варун-Секрет і Георгій Ненарокомов – виїхали до Хотина, що контролювався румунами [...] Оскільки відшукати колишніх заарештованих не вдалося, 23 жовтня 1919-го уряд УНР під керівництвом Ісаака Мазепи ухвалив рішення про скасування Верховної слідчої комісії. Як і слід було чекати, майже всі звільнені урядовці ... пов'язали свою долю з російським Білим рухом і, в подальшому, з російською політичною еміграцією» [5]. За спогадами В. К. Винниченка, у квітні 1919 р. новий голова Ради народних міністрів Директорії С. С. Остапенко «тихенько, без гвалту і без усяких постанов звільнив в'язнів. Вони були посаджені у вагон і відвезені до Одеси» [9, с. 278].

Улітку 1920 р. Віктор Євгенович разом з дружиною та військами Антанти на лінійному пароплаві «Генерал Алексеев» залишили Севастополь. Після емігрантських блукань по Європі вони опинилися у Франції. Працюючи в Парижі банківським службовцем, колишній міністр брав активну участь у громадському житті російських емігрантів. Він був членом Союзу російських адвокатів, Союзу колишніх діячів судового відомства, Комітету каси взаємодопомоги правознавців, входив до складу Об'єднання колишніх вихованців Імператорського училища правознавства. У Парижі вийшли друком

його спогади «Четыре месяца в кресле министра гетманского правительства. Записки бывшего министра», у яких ішлося про перебування автора на посадах товариша та міністра внутрішніх справ, а пізніше міністра юстиції у складі урядів гетьмана П. П. Скоропадського.

В останні роки життя В. Є. Рейнбот мешкав на півдні Франції, у красивому курортному містечку Ніцца департаменту Приморські Альпи. Він продовжував займатися громадською діяльністю – був членом Гуртка ревнителів російського минулого, де часто виступав з доповідями щодо актуальних питань російської еміграції (про справу агента ДПУ співачки Н. В. Плевецької, розстріл російського імператора Миколи II, петлюрівські тюрми тощо). У 1954 р. Віктор Євгенович обраний до правління Руського дому в Жуан-ле-Пен. На одному з публічних зібрань його доповідь була присвячена 90-річчю прийняття Судових статутів. У 1955 р. брав участь у святкуванні 200-річчя з дня заснування Московського університету. За спогадами сучасників, В. Є. Рейнбот захоплювався грою в шахи й багато часу віддавав вивченню теорії шахової гри [10].

Слід зазначити, що в Ніцці знайшли політичний притулок чимало російських емігрантів, змушених залишити батьківщину після громадянської війни. Наприклад, там тривалий час проживав Василь Іванович Лебедев (1868–1930 рр.) – відомий російський криміналіст, перший керівник і один з організаторів

загальнодержавної мережі сисної поліції Російської імперії, якого В. Є. Рейнбот добре знав і спілкувався з ним як товариш прокурора та прокурор Петербурзького окружного суду. Гадаємо, що це спілкування продовжувалося і на чужині.

Свого колишнього співвітчизника Віктор Євгенович пережив на чверть століття. Помер В. Є. Рейнбот 6 червня 1956 р., на вісімдесят сьомому році життя, і похований на місцевому Російському кладовищі поряд з дружиною, яка пішла з життя 5 листопада 1941 р.

Висновки. Таким чином, нами уточнено окремі віхи професійної кар'єри В. Є. Рейнбота в урядах Української Держави, зокрема спростовано попереднє твердження, що він у червні 1918 р. керував тюремними інстанціями. Головним здобутком В. Є. Рейнбота, який очолював в урядах Ф. А. Лизогуба та С. М. Гребеля Міністерство внутрішніх справ (жовтень) та Міністерство юстиції (листопад–грудень), було встановлення режиму законності, а щодо нормативного регламентування діяльності тюремної системи – підготовка та ухвалення Закону про встановлення штатів губернціальних тюремних інспекцій та окремих місць замкнення, що завершив нормативну регламентацію засад діяльності тюремних органів та установ та постанови Ради Міністрів про призначення збільшених пенсій колишнім працівникам Головного управління місць замкнення та їх сім'ям.

Список використаних джерел

1. Чисніков В.М. Рейнбот Віктор Євгенович. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. К.: «Укр. енцикл.». Т. 5 (П-С). 2003.

С. 276; його ж. Рейнбот Віктор Євгенович. Енциклопедія історії України: В 10 т. Т. 9 (Прил.–С) (гол. ред. В. А. Смолій та ін. Київ : Наукова думка, 2012. С. 72; його ж. Надії виправдав сповна. *Іменем закону*. 2012. 12 вересня (№ 38).

2. Чисніков В. М. Рейнбот Віктор Євгенович. Міністерство внутрішніх справ України : події, керівники, документи та матеріали (1917–2017 рр.): У 8-ми томах. Т. 1. Міністерство внутрішніх справ за доби УНР та Української держави (1917–1920 рр.) / Авт. кол. М. Г. Вербенський, О. Н. Ярмиш, Т. О. Проценко, В. М. Чисніков та інші. Київ, 2012. 686 с.

3. Пиріг Р. Я. Діяльність урядів гетьманату Павла Скоропадського : персональний вимір. Київ : Ін-т історії України НАН України, 2016. 518 с.

4. Тимощук О. В. Охоронний апарат Української Держави (квітень-грудень 1918 р.) : монографія. Харків, 2000. 462 с.

5. Мараєв В. «Гетьманські рептилії». Як Директорія хотіла попередників під суд віддати. URL : http://www.dsnews.ua/nasha_revolyutsiya_1917/-getmanski-reptiliyi-yak-direktoriya-hotila-poperednikiv-31012019200000.

6. Гетман П. П. Скоропадский. Украина на переломе. 1918 год : Сборник документов / Отв. ред. и отв. сост. О. К. Иванцова ; сост. Е. В. Балущкина, Н. В. Григорчук и др. Москва : Политическая энциклопедия, 2014. 1087 с.

7. ЦДАВО України. Ф. 1064. Оп. 1. Спр. 218. Арк. 3-Ззв.

8. Скоропадський П. П. Спогади. Київ ; Філадельфія, 1995. 493 с.

9. Винниченко В. Відродження нації. У 3-х частинах. Ч. III. Київ-Відень, 1920. 542 с.

10. Незабытые могилы. Российское зарубежье: некрологи 1917–1997, т. 6, кн. 1 (Пос–Скр). Москва, 2005. С. 363

V. Chysnikov,

*Doctor of Law, Associate Professor, Chief
Researcher of the State Scientific-Research
Institute of the Ministry of Internal Affairs of
Ukraine*

VIKTOR REINBOT – MINISTER OF THE GOVERNMENTS OF THE UKRAINIAN STATE IN THE PERIOD OF THE HETMANAT OF PAVLO SKOROPADSKYI

The life and activities of the well-known lawyer Viktor Reinbot (1869–1956) is described in the article. Since August till December of 1918 he was the member of the governments of the Ukrainian State. First, he was the Deputy Minister of Internal Affairs. In the Government of F. Lizogub he became the Minister of Internal Affairs and in the Government of S. Gerbel he was appointed the Minister of Justice, who was responsible for the reforms and legislative support of the prison system.

V. Reinbot was born on June, 13 (1) 1869 in the noble Russified German family. In 1890 he graduated from the Imperial School of Law and was appointed to serve at the Ministry of Justice. He worked at the district courts of the Poltava and Kharkiv provinces. Then he served as the deputy prosecutor of the Moscow and St. Petersburg district courts.

In summer of 1918 V. Reinbot arrived to Ukraine. The Minister of Internal Affairs I. Kistiakivskyi offered him to be the Deputy Minister. On August 12, 1918 he was officially appointed to that post. V. Reinbot was engaged in the general affairs of the Ministry and in managing the police departments.

After the resignation of I. Kistiakivskyi he became the Minister of Internal Affairs in the Government of F. Lizogub. On November 14, 1918 V. Reinbot became the Minister of Justice in the Government of S. Gerbel. At the same time he was the General Prosecutor of the Ukrainian State. On November 28, 1918 the important departmental legislative act was adopted, namely the «Law on the staff list of the provincial prison inspections and the Mykolayiv prison inspection, as well as the staff list of the prison departments of Ukraine». The law approved the system and staffing of the penal establishments. It assigned to allocate the necessary funds for the prison staff's salary and for some other expenses. Besides, the Resolution of the Council of Ministers on the increased pensions to former employees and their families of the Central Department on Prisons was adopted.

In summer of 1920 V. Reinbot with his wife left the country. In exile he lived in the south of France. He died on June 6, 1956.

Keywords: *V. Reinbot; Ukrainian State; Hetman P. Skoropadskyi; Government.*

Надійшла до редакції 07.12.2018